

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **ALCYONE s.r.o.**
sídlem Křižíkova 3064/68I, Brno
zastoupen JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem
sídlem Mlýnská 388/62, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3, **se ruší**
a **věc se** vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Zdeňka Daňhela, advokáta, sídlem Mlýnská 388/68, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 6.2.2015, č.j. JMK 17318/2015, sp.zn. S-JMK 142356/2014/ODOS, kterým žalobci nebylo podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), uděleno oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro silniční motorová vozidla a přípojná vozidla kategorie M₂, M₃, N₂, N₃, O₁, O₂, O₃ a O₄ ve městě Rajhrad, ulice Stará Pošta, neboť záměr provozovat stanici technické kontroly pro užitkové automobily není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu Brno-venkov činnostmi stanic technické kontroly pro užitkové automobily.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce předně uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se žádnou z odvolacích námitek žalobce a ani neodůvodnil, proč tak neučinil.
3. Dále namítá, že právní a skutkové závěry žalovaného, stejně jako jeho správní uvážení, obsažené v napadeném rozhodnutí nemají oporu ve spisu. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že nedisponoval informacemi, které byl povinen ze zákona shromažďovat prvostupňový správní orgán. Žalovaný tak podle žalobce neměl potřebné údaje pro posouzení žádosti žalobce, mj. mu chyběly údaje o skutečném počtu stanic technické kontroly pro užitkové automobily v Jihomoravském kraji, které disponují platným oprávněním k provozu stanice technické kontroly.
4. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a je přesvědčen, že při posouzení věci postupoval v souladu s právními předpisy a všechny námitky žalobce pečlivě vypořádal. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; konkrétně tím, zda se žalovaný dostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce. Toliko přezkoumatelné rozhodnutí je totiž způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2009, č.j. 2 Azs 47/2009 - 71).
9. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. Ačkoli lze žalobci přisvědčit v tom, že se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně nevyjádřil ke každé z mnoha námitek žalobce obsažených v jeho odvolání, je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný námitky žalobce reflektoval (rekapitulace odvolacích námitek na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí) a dostatečným způsobem se jimi zabýval – některé vypořádal jednotlivě, jiné souhrnně (str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí). Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008 - 13). Z napadeného rozhodnutí je v daném případě zřejmé, jak bylo rozhodnuto, na základě jakých úvah, jaké právní předpisy byly na věc aplikovány a z jakých důkazů žalovaný při rozhodování vycházel. Napadené rozhodnutí tak z tohoto důvodu není nepřezkoumatelné.
11. Na základě dále uplatněných žalobních bodů je třeba posoudit, zda měl prvostupňový správní orgán a poté žalovaný pro rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly dostatečný podklad.
12. Podle § 54 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích může stanici technické kontroly provozovat právnická nebo fyzická osoba, která má k jejímu provozování oprávnění udělené a osvědčení vydané krajským úřadem. Příslušným k rozhodování o udělení oprávnění je krajský úřad, v jehož správním obvodu bude provozovatel stanice technické kontroly vykonávat svoji činnost.
13. Podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích může krajský úřad udělit žadateli oprávnění jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly.

14. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žádosti žalobce nebylo vyhověno právě z důvodu rozporu jeho záměru provozovat stanici technické kontroly se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích).
15. Ustanovení § 16a odst. 1 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „prováděcí vyhláška“), coby prováděcího právního předpisu k zákonu o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (§ 54 odst. 6 a § 91 odst. 2), stanoví, že způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly se určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %.
16. Podle § 16a odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky (ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí) je rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly překročen, je-li součet teoretických, provozních nebo skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší o více než 20 % kapacitních potřeb okresu. Rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly je dle § 16 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky překročen tehdy, tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel v okresu a součtem teoretických nebo provozních kapacit všech stanic technické kontroly v okresu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3 prováděcí vyhlášky. Rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly je v souladu s § 16 odst. 2 písm. c) prováděcí vyhlášky překročen i tehdy, je-li součet provozních kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší než 20 % součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okresu.
17. Samotný princip rozhodování o žádosti na základě posuzování souladu či rozporu záměru provozovat stanici technické kontroly se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly podle pravidel stanovených zákonem toliko ve velmi obecné rovině není žalobou zpochybňován. Touto otázkou se tedy zdejší soud nezabýval.
18. Prvostupňový správní orgán posoudil způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly podle právní úpravy účinné ke dni podání žádosti (17.12.2014) i podle právní úpravy účinné ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (rozhodnutí bylo vypraveno dne 10.2.2015). V nyní posuzované věci je podle zdejšího soudu rozhodný právní stav ke dni vydání rozhodnutí. V rozhodné právní úpravě (zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích) byla s účinností od 1.1.2015 odstraněna věta druhá § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, podle které na udělení oprávnění nevzniká právní nárok. Právní úprava účinná po 1.1.2015 byla pro žalobce podle zdejšího soudu jistě příznivější, neboť při splnění všech zákonných podmínek neměl (nemá) správní orgán možnost zamítnout

žádost o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pouze na základě správního uvážení (zdejší soud by to však nakonec výkladem dovozoval i ve vztahu k právní úpravě účinné před 1.1.2015, pro rozhodování v nyní posuzované věci to nicméně není podstatné).

19. Pokud jde o otázku samotného způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly, jež byla pro zamítnutí žalobcovy žádosti podstatná, pak podle prvostupňového rozhodnutí byla kapacitní potřeba technických prohlídek ve správním obvodu Brno-venkov pro užitkové automobily překročena o více než 39 % (§ 16 odst. 2 písm. a/ prováděcí vyhlášky) a rozdíl mezi výpočtem zjištěnou kapacitní potřebou (5 776 technických prohlídek za rok) a součtem teoretických kapacit stanic technické kontroly (4 600 technických prohlídek za rok) ve správním obvodu Brno-venkov byl menší než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky (2 760 technických prohlídek za rok) /§ 16 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky/. K porovnání provozních kapacit provozovaných technických stanic a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly ve vztahu k součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okrese (§ 16 odst. 2 písm. c/ prováděcí vyhlášky) prvostupňový správní orgán uvedl, že tento výpočet nebyl proveden z důvodu nadbytečnosti a neefektivnosti zjišťování provozních kapacit stanic technické kontroly.
20. Zdejšímu soudu tedy z prvostupňového rozhodnutí plyne, že prvostupňový správní orgán při posuzování žádosti žalobce podle právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí nezjišťoval provozní a skutečně využitě kapacity provozovaných stanic technické kontroly. Podle prvostupňového správního orgánu nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o oprávnění k provozování stanice technické kontroly již ve vztahu ke kapacitní potřebě technických prohlídek příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity stávající jedné stanice technické kontroly a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly.
21. Z prvostupňového rozhodnutí rovněž plyne, že prvostupňový správní orgán nedoplnil podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí o všechny podklady, které požadoval žalobce v podání ze dne 15.1.2015, s tím, že získání těchto podkladů by bylo „...*nadbytečné, neefektivní a pro výpočet neobjektivní z hlediska možnosti ‚operativního‘ využívání volných kapacit současně provozovaných STK pro UA ve správním obvodu Brno-venkov...*“. Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán vcelku srozumitelně uvedl důvody, pro které návrhům žalobce na doplnění podkladů rozhodnutí nevyhověl.
22. Potud tedy zdejší soud považuje postup prvostupňového správního orgánu a žalovaného za zákonný. Skutečnost, že způsob výpočtu překročení teoretických kapacit stanic technické kontroly byl zákonný (správný), však ještě k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí, nepostačuje.
23. Žalobce v podáních ze dne 15.1.2015 a ze dne 5.2.2015 požadoval doplnit podklad rozhodnutí mimo jiné o podklady o počtu vozidel M_2 , M_3 , N_2 , N_3 , O_3 a O_4 v Jihomoravském kraji, o počet stanic technické kontroly v Jihomoravském kraji, jimž bylo uděleno oprávnění nebo osvědčení k provozování stanice technické kontroly pro

užitkové automobily, o podklady prokazující, jaký je stanovený způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, včetně příslušného rozhodnutí krajského úřadu o stanovení způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Žalobce dále navrhl, aby prvostupňový správní orgán rozšířil podklad rozhodnutí mimo jiné o podklady osvědčující, že příslušní provozovatelé stanice technické kontroly pro užitkové vozy v Jihomoravském kraji postupovali v souladu s § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce také požadoval, aby byl podklad rozhodnutí doplněn o jmenovitý výčet stanic technické kontroly pro užitkové automobily v Jihomoravském kraji, kterým k tomu bylo uděleno oprávnění nebo osvědčení, a to včetně termínu udělení oprávnění nebo osvědčení.

24. Z jednotlivých podání žalobce učiněných v průběhu správního řízení je tak patrné, že žalobce konzistentně zpochybňoval výchozí údaje o kapacitách stávajících stanic technické kontroly, totéž činil i v žalobě. Podle žalobce tedy prvostupňový správní orgán ani žalovaný nerozhodovali na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně „výchozích“ údajů týkajících se provozovaných stanic technické kontroly; to žalobce namítal již v průběhu správního řízení před prvostupňovým správním orgánem i žalovaným, jak je patrné z odvolání ze dne 22.2.2015 v části 03.03., 03.04. a 03.05. či z návrhu na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí ze dne 9.2.2015.
25. Zdejší soud se proto musel zabývat otázkou navazující na posouzení způsobu výpočtu teoretických kapacit stanic technické kontroly, a sice zda žalovaný a prvostupňový správní orgán vycházeli ze správných (a správním spisem řádně doložených) údajů o počtu provozovaných stanic technické kontroly.
26. Podle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích provozovatel stanice technické kontroly a provozovatel stanice měření emisí, kteří provozují stanici technické kontroly nebo stanici měření emisí na základě platného oprávnění vydaného podle právního předpisu platného před účinností tohoto zákona, jsou povinni nejpozději do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona sdělit příslušnému okresnímu úřadu údaje a doložit doklady vyžadované pro udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly nebo stanice měření emisí. Nesplní-li provozovatel tuto povinnost, pozbude dosavadní oprávnění platnosti uplynutím posledního dne lhůty stanovené pro sdělení údajů a doložení dokladů. Nesplní-li provozovatel na základě sdělených údajů a předložených dokladů podmínky stanovené tímto zákonem pro udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly nebo stanice měření emisí, zahájí okresní úřad neprodleně řízení o odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly nebo stanice měření emisí. Zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nabyl účinnosti dne 1.7.2001. Podle § 80 odst. 2 písm. n) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích vede registr stanic technické kontroly Ministerstvo dopravy, byť o udělení, změně a odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly dle § 80 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích s účinností od 1.5.2004 rozhoduje krajský úřad; do 31.12.2002 to byl okresní úřad, do 30.4.2004 obec s rozšířenou působností.

27. Po uplynutí jednorroční lhůty ode dne nabytí účinnosti zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích tedy mohla ve vztahu k tehdy provozovaným stanicím technické kontroly nastat situace, kdy provozovatel stanice technické kontroly nesdělil příslušnému okresnímu úřadu údaje a nedoložil doklady vyžadované pro udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly (tedy nevyvinul ve vztahu k příslušnému správnímu orgánu alespoň minimální procesní aktivitu předpokládanou § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). V takovém případě po uplynutí jednorroční lhůty provozovatel pozbyl oprávnění k provozování stanice technické kontroly.
28. Za situace, kdy je zákonem limitován počet stanic technické kontroly a z úřední činnosti (věc vedená u zdejšího soudu pod sp.zn. 62 A 131/2016) je soudu známo, že k „obměně“ stanic technické kontroly téměř nedochází, se zdejšímu soudu jeví požadavek žalobce na založení podkladů prokazujících splnění podmínek dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích jako legitimní. Nebylo-li by totiž prokázáno, že „výchozí“ údaje týkající se provozovaných stanic technické kontroly zahrnují pouze takové stanice technické kontroly, jejichž provozovatelé nepozbyli oprávnění k provozování stanice technické kontroly (§ 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích), tu konkrétně, že jediná provozovaná stanice technické kontroly pro užitkové automobily ve správním obvodu Brno-venkov nepozbyla oprávnění k provozování stanice technické kontroly, nemohly by takové „výchozí“ údaje obstát.
29. Zdejší soud přitom právě skutečnost, že „výchozí“ údaje dokládají, že provozovatel stanice technické kontroly nepozbyl oprávnění k jejímu provozování, za prokázanou (obsahem správního spisu doloženou) nepokládá. Jestliže prvostupňový správní orgán a žalovaný vycházeli při svém rozhodování pouze z formálně vedené evidence stanic technické kontroly bez toho, že by z jakéhokoli podkladu rozhodnutí plynulo, že kdykoli v minulosti proběhla kontrola, zda oprávnění k provozování stanic technické kontroly provozovaných před nabytím účinnosti zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nezanikla podle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, přestože se žalobce konzistentně domáhal založení dokladů prokazujících právě splnění povinností dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, pak podle zdejšího soudu nelze mít za to, že napadené i jemu předcházející správní rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu ohledně „výchozích“ údajů týkajících se kapacit (oprávněně) provozovaných stanic technické kontroly.
30. Tento nedostatek, jenž se reálně může týkat stanice technické kontroly 37.35 jako jediné provozované stanice technické kontroly ve správním obvodu Brno-venkov, nelze jistě pokládat za marginálii, jež by „výchozí“ údaje, a tím i konečný výsledek kapacit (oprávněně) provozovaných stanic technické kontroly, nemohla nikterak ovlivnit. Zdejší soud tu totiž nutně musí vycházet z toho, že podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod má každý právo svobodně podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost; výkon určitých povolání nebo činností může být zákonem omezen. Zákonná regulace počtu stanic technické kontroly nepochybně představuje výrazné omezení práva podnikat. Pak je

podle zdejšího soudu namístě, aby správní orgány řádně vedly evidenci provozovaných stanic technické kontroly, mimo jiné evidovaly doklady o splnění povinností dle přechodných ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a měly tak najisto postaveno, že stávající stanice technické kontroly, jež naplňují kapacitu, vykonávají svoji činnost oprávněně, a omezení práva podnikat v oblasti provozování stanic technické kontroly opíraly o dostatečné a věrohodné údaje založené na kapacitě výlučně oprávněně provozovaných stanic technické kontroly.

31. Správním spisem neprochází žádný podklad, který by prokazoval splnění povinností provozovatele stanice technické kontroly provozované (s udělením oprávnění) před nabytím účinnosti zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ve smyslu jeho přechodných ustanovení (§ 89 odst. 2). Ani žalovaný v napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k žalobě nic v tomto směru netvrdil. Pak podle zdejšího soudu nelze mít postaveno najisto, že počty stanic technické kontroly (a navazující údaje o jejich teoretických kapacitách), ze kterých vycházel žalovaný i prvostupňový správní orgán, odpovídají skutečnosti, neboť u jediné stanice technické kontroly mohlo dojít k zániku oprávnění k jejímu provozování dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
32. Zdejší soud tedy dává z právě uvedeného důvodu žalobci zapravdu, že žalovaný vycházel z údajů o počtu provozovaných stanic technické kontroly, které nemají oporu ve správním spisu. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
33. V dalším řízení bude na žalovaném, aby podklad svého rozhodnutí doplnil o podklady prokazující splnění povinností dotčeným provozovatelem stanice technické kontroly dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a aby tak při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel z kapacitních údajů týkajících se oprávněně provozovaných stanic technické kontroly. Teprve pak bude možno učinit si úsudek o souladu či rozporu záměru žalobce provozovat stanici technické kontroly se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

V. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně

se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu